

Det Anarkistiske Bibliotek

Den ærlige arbejder

Zo d'Axa

Zo d'Axa
Den ærlige arbejder
1898

benzinpaabalet.noblogs.org
Fra »La Feuille«. Oversat fra *The Honest Worker* af Benzin på bålet.

da.theanarchistlibrary.org

1898

Det er den forunderlige opfedning af de udnyttede masser som skaber udnytternes logisk tiltagende ambitioner.

Minernes, kullets og guldets konger har ingen grund til at bekymre sig. Deres autoritet velsignes af deres livegnes opgivenesshed. De behøver ikke længere påstå at deres magt er givet af Gud, denne dekorative vittighed: deres suverænitets legitimeres med folkets godkendelse. Arbejdernes folkevillje, bestående af patriotisk troskab, retoriske floskler eller stille accept, sikrer chefernes indflydelse og borgerskabets herredømme.

Vi kan identificere ophavsmanden til dette værk.

Om det så er i minen eller på fabrikken, så har den Ærlige Arbejder, det får, givet hjorden skab.

Inspektørens forbillede har forvansket folkets instinkt. En pæn frakke om søndagen, at snakke om politik, at stemme... det er de håb som erstatter alt andet. Modbydeligt dagligt arbejde vækker hverken had eller nag. Det storslåede arbejderparti hader dovenlarsen som knapt nok fortjener de penge som chefen giver ham.

Deres hjerter banker for arbejdet.

De er stolte af sine barkede næver.

Men hvor vansirede fingrene end er, så har åget gjort endnu mere skade på hjernen: opgivenesshedens, fejhedens og respektens knuder har vokset under seletøjets gnubbende læder. Stolte gamle arbejdere vifter med sine certifikater: fyrrer år på samme sted! Det hører vi dem fortælle når de tigger efter brød i baggårdene.

»Hav medlidenhed, damer og herrer, med en syg gammel mand, en brav arbejder, en god franskmand, en tidligere kommandør som kæmpede i krigen... Hav medlidenhed, damer og herrer.«

Der er koldt: vinduerne forbliver lukkede. Den gamle mand forstår det ikke.

Oplær folket! Hvad behøves ellers? Hans fattigdom har ikke lært ham noget som helst. Så længe som der findes rige og fattige, vil de sidstnævnte spænde sig for vognen for at udføre de tjenester som kræves. Arbejdernes nakker er vant til seletøjet. De er de eneste trækdyr som ikke løber løbsk når de er unge og stærke.

Proletarens særlige privilegium er at acceptere alle de løgne i hvis navn han dømmes til tvangsarbejde: pligt, fædreland, etc. Han accepterer i håb om at det vil løfte ham ind i borgerskabet. Offeret gør sig selv til medskyldig. Den uheldige taler om flaget, slår sig for brystet, tager hatten af og spytter ud i luften:

»Jeg er en ærlig arbejder.«

Og det flyver lige tilbage i ansigtet på ham.